

L'Estat Català ★

PUBLICACIÓ DE ORIENTACIÓ NACIONAL

Direcció: FRANCESC MACIA, Diputat

CORPUS DE SANG

*Que hi feu tancat dintre la cabana
palau del vent que us van bastí els gegants?
Crist de bronze, Crist vent, Crist tramuntana
salteu que tanca enllà hi ha els catalans.*

*I aneu-ho envaint tot com una flama
de l'Ebre al més enllà del Pirineu,
tot Catalunya sentí vostra brama
vostre foc, vostra bronze i vost' a veu.*

VENTURA GASSOL, «El Crist del Vent»

Oh! verb de la Pàtria, flameja i fes vibrar el cor d'aquests catalans masells que perduren per les estepes de l'injustícia. Que la seva ànima resti brunyida per l'empenta d'aquest vent de redempció que devalla de les muntanyes. Tenen l'ànima muda i pitjor, és l'esdevenir sorda. Sacseja'ls verb de Llibertat i que caigui d'ells el rovell de l'inoxicació exòtica.

Corpus de Sang! Corpus de Sang! Beneïda sigui l'hora en que retornaràs ésser realitat viva i palpable. Erem nois encara que dels llavis de la mare aprenguerem la llegenda: Diada de Corpus. Sota el penó morat de Castella passava sumisa aquella cadira gloriosa dels homes, guiatge de la nostra raça. Damunt la cadira reial brillava la custòdia. Les cornetes del rei tirà tocaven triomfadores: Aquesta custòdia—ens digué la veu silenciosa i amorosa—té d'ésser robada pels segadors.

Han passat anys, l'infant patriota avui, espera l'hora triomfadora en que la custòdia símbol serà alliberada i els volants garfint deixaran a trossos l'ensenya moradenca de les tiranies moribundes. Lloor a vosaltres, allau turbulenta dels revoltats de 1640! Els nacionalistes radicals d'avui envegen el vostre pit brau i la vostra gosadia!

Remember!

La trajectòria d'Acció Catalana

Després del pacte de Sans, el pacte Vilanova-Sant Feliu
Alerta, nacionalistes!

Sí, ja està dit. Després del pacte radical-lliguero de Sans, el pacte Vilanova-Sant Feliu. A Acció Catalana ja li han donat el xanguet que deia no volia. Ara ja ha passat el terrabastall de la passada lluita electoral i l'assumpte de l'acta del senyor Rovira i Virgili va esfumant-se en el misteri.

Ja no's demana el compliment de ço promès per En Cambó, de no assentar-se als escons del Congrés d'Espanya, que no s'hi assentés també En Rovira i Virgili. No hi ha mal sense remei. I el remei està en que la Lliga proporcioni a Acció Catalana mitja dotzena de diputats provincials; que ja perden la paciència a còpia d'esperar i que dintre la Mancomunitat no faran altra cosa que ajudar a la tasca que a la mateixa Lliga hi fa.

I la prova, al districte de Vilanova-Sant Feliu, on els elements caciquistes, adherits a l'organització de la Lliga apoïaran baix les indicacions del senyor Jansana, diputat provincial regionalista, la candidatura dels senyors Bassols, Massó i Llorens i probablement la del senyor Rodés i Arenyes, d'Acció Catalana.

Amb aquest motiu, el «Casal Català» de Vilanova i Geltrú, adicte a la política del senyor Massó i Llorens, és l'encarregat de dur la «titellada» — que diria *La Publi-citat* — en el districte.

Es convocarà a tots els representants dels pobles i, mig d'amagat de la Lliga, s'acordarà votar la candidatura Jansana, Massó i Llorens, Bassols i Rodés i Arenyes, Tres diputats de majoria i un de minoria. La Lliga se sacrifica de dos llocs, per a no dir tres.

Suposem que aquest pacte tindrà més extensió que el marc reduït de Vilanova-Sant Feliu. L'escàndol de Sans és massa gros, per guardar un equilibri proporcional amb aquesta combinació. Es veu que els joves polítics de l'Acció s'ho han fet valdre.

Si les coses van seguint així, trigarà menys el temps que esperàvem, que els de l'Estat Català haurien d'anar a cercar aquella bandera que té Acció Catalana, que al fi i al cap és la mateixa de la Lliga.

Voteu, nacionalistes, voteu. Aquesta és «la noble accentuació del sentiment catalanesc» perpetuant la política de conxorxes i combinacions il·lícites. La Lliga amb Acció Catalana a Vilanova-Sant Feliu. La Lliga amb l'U. M. N. al Vendrell. Acció Catalana-Lliga Regionalista-U. M. N.

Oh! quan acabaràs, bon poble, d'enlairar als que traeixen el teu esperançat ideal de llibertat.

El nostre crit...

Cada dia van caient els germans nostres; d'un a un sistemàticament s'apil·loren a la fossa tràgica; nosaltres no podem estar al marge d'aquest dessangrament de vides catalanes, i freturem l'hora i el moment de dir la nostra paraula definitiva; sabem la missió salvadora, la portem tots a la pensa i a la voluntat; l'estabilitat ens abrusa els sentits, tenim fam de justícia, i la paciència llarg de temps aguantada ens folleja el desig; aquest desballestament de la nostra urbs sagrada precisa una rehabilitació prompta; la rojor de la vergonya ens fueteja la cara i ens remou la consciència; cada dia van caient els germans nostres, els obrers de l'una banda i de l'altra; s'han aplegat veus sinceres i nobles cors per a contrarrestar la tragèdia; mes és endebades, perquè el remei s'escapa i s'escaparà de la seva vista i de les seves mans; els de l'un costat donen la culpa a l'altre, i jo dic com tots els catalans netament separatistes,

i que estimen a Catalunya perquè s'estimen a ells, que tots plegats els obrers són uns inconscients, els del lliure i els de l'únic, o sinó mireu: La vostra solució és l'anorreament mútuu, l'instint mortal que vos agullona és fruit d'una desmesurada dignitat mancada de raó suprema; perquè infeliços juguets d'Espanya, si sabessiu redreçar-vos i obrir els ulls a la clarividència i asserenar un instant els impulsos sagnants i mirar per damunt de la vostra ànima, sabríeu que la ferotgia que vos abranda és l'infiltrament diabòlic d'un poble i un govern enemics, que vos fan ésser putxinellis de la seva política; mireu com s'extremeix la seva corpora de satisfacció; fa anys i anys que dura el vostre neguit, i l'heu sentit mai la veu dels «hermanos»? Si teniu mals de cap, els catalans, passeu-se'ls, és la seva resposta muda i malèfica. Ataleiats amb l'«honor nacional» i amb la política del «engrandecimiento» de cara al Marroc, i preocupats amb les seves misèries de partit i amb depuracions de «responsabilitats», i ensofats i enfiats de «tan gloriosa història», us deixen estar, atiant-vos de més a

més amb insospitades dificultats i odís, i si alguna vegada la vostra lluita arriba a «enturbiar» la pau somnolenta del poble «hidalgo», que's prepari Catalunya i els «mal-ditos catalanes» que'ls fan cruixir de cap a peus amb tota mena de vergassades.

On està el poble espanyol que no ha sabut ni protestar de les vostres situacions diverses i sap fer manifestacions i «mitings monstruosos» per voler netejar la política nacional impossible de refer de tan porca; sabeu fer grans encapsaments del «viatge del monarca» i sobre la «Espanya grande», i deixeu en una mínima part les notícies diàries de la vostra dissort fatal; llegiu i rellegiu tots els periòdics d'Espanya i anoteu els comentaris que s'hi accentuen cada dia preferentment i no hi trobareu el més petit insinuant ressò de fraternitat, fins el nou que anuncia la víctima caiguda apareix estrafet en la seva racialitat. I, on està el govern d'Espanya? Encarcarat com el poble que representa, no pot comprendre i no comprendrà jamai el nostre de poble; la seva finalitat no és la nostra; l'interès d'Espanya no és el de Catalunya; i per això vos deixen matar com a gossos i per això inciten i obliguen les vostres actituds irresponsables.

Està bé que estiguen units, està bé que defenseu els vostres interessos de la manera que sigui més adaptable, però no està bé que vos deixeu dominar per influències externes que obeeixen a la conveniència de uns enemics de vostra raça, que representeu i vivifiqueu amb el fruit benaurat del treball. Voleu llibertat?, també en volem nosaltres; voleu justícia?, també en volem nosaltres, que volem la llibertat i la justícia d'un poble que té la missió d'aixecar una pàtria i de fer la nova, ben nova, amb tots els sadollaments imaginables per a que sigui ben lliure i gloriosa i enlluerni al món i a les generacions futures, però havem d'ésser tots uns; que el nostre crit vibri com un toc de resurrecció i alerta.

Catalans obrers! No volgueu ésser per més temps juguets d'Espanya que vos atia els uns contra els altres, ofegant per tots els medis possibles i impossibles tota la immensa clamor de llibertat que commou a Catalunya.

No pot continuar l'estat actual i els nacionalistes coadjuvarem, sigui com sigui, pel seu acabament; hi ha moltes maneres de lluitar per la Pàtria, que si a Espanya li convé aquesta «guerra civil», potser que ens convingui també a nosaltres, però en benefici de Catalunya. El temps parlarà.

Però el nostre cervell, la nostra societat i la nostra llengua no són res més que senyals exteriors i diverses d'una mateixa superioritat interna. Cada u diu a sa manera, l'exit únic, excepcional que la vida ha obtingut en un moment donat de la seva evolució. Tradueix la diferència, no solament de grau, sinó també de naturalesa que separa l'home del reste dels altres homes. Ens deixa endevinar que si al cap del trempoli on la vida havia format son impuls, tots els altres han tornat a descendre, per trobar la corda massa alta, sols un home, sols aquests homes, que no són el reste d'altres homes, han saltat l'obstacle.

Enric Bergson
(*L'Evolution créatrice*)

Què s'embolica la Lliga!

Sobre «L'estat actual del plet català»

Hem volgut encarar-nos-hi; hi ha tan poca substància i racialitat en les seves raons i decisions, són tan migrades i eixutes les seves inquietuds d'ideal, que cada vegada que topem amb sa presència, val tant la serenitat i mansuetud de soportar-la com la bala que ha de posar fi a la seva vida insípida i obstaculitzadora. Però, quin és el plet català que parlen i exposen en el referit article?... La nostra diversitat d'aspiració, ens allunya totalment d'aquest «plet català» que ells volen significar en un mateix, i el grau de catalanitat nostre, que és el de Catalunya il·limitada, no'n té cap de plet, no hem d'anar a pidolar res a ningú; la nostra raó la portem al seny, al cor i al braç; ningú té dret a donar-nos lo que tenim ja, per obra i gràcia de Déu i de la Naturalesa; el deure immediat nostre és el de saber defensar-ho aquí a casa, no a la dels altres, a la dels usurpadors, a la dels enemics; Catalunya depèn dels catalans i no dels estrangers; no hem de cercar Llibertat per ella sinó punys per a aixecar-la lliure; què és doncs aquest ridícul «plet», traidors i covards?...

Catalunya no'n té cap de plet; i què vol dir això de que «és evident que el plet català es resoldrà o per la solució harmònica o per la força»... gosaríeu disposar la vida de tot un Poble, per un egoisme o interès de migrada llibertat?...

Si l'Autonomia és un plet, la Independència no.

També és molt natural allò de que al govern d'Espanya «no el preocupin gaire les afirmacions extremistes» perquè aquests tenen fixada llur posició, i «ells» també; com és natural que el govern d'Espanya faci cas dels vostres terribles «parlamentarismes» perquè ha sabut enredar-vos cada vegada... i que vos haven cregut del fet afirmatiu del radicalisme? Sou un poc ingèns en no saber conceptuar la vostra situació fatal. El traïdor i l'enemic van aparellats en l'ordre successiu de la deslliurança; l'hora freda i serena no passa mai, duguent-la com la duguem a dins ben arrapada com una benedicció; i els ultratges que s'han comès infamants i tenebrosos sota el vostre «acaparament» no'ls netejarà pas el vostre asquerós cadàver; ni la sang de tants catalans que ha regat les pedres de la ciutat fecunda i eterna, siguin del cantó que siguin, i que destruïren la delícia de tantes llars, no la netejarà pas l'extirpament de la vostra descendència, podrida i maleïda.

I ara aneu a Madrid a embrutar un cop més el nom de Catalunya, i a copçar tot l'enviliment d'una raça degradada i nul·la; aneu a Madrid a ensenyar les vergonyes de la vostra insuficiència i consciència mixtificada; aneu a Madrid a pleitejar tant com vulgueu, mes no la sort de Catalunya sinó la vostra, que és la dels farsants i dels traidors!...

Aneu a Madrid i quedeu-vos hi, perquè aquí hi sou una pestilència, i el poble que li denigreu la dignitat té pressa d'acabar amb vosaltres.

No hi ha llibertat sense dolor.

Patriotes!

A tots els que'ls hi sigui fàcil la lectura en llengua francesa, que's facin enviar l'obra:

Pour former un tireur

Preu: 1'50 francs

Bibliothèque Larousse

PARIS - Rue Montparnasse, 17

COMENTARIS

Actituds eclèctiques

Els dies han esvaït l'efecte que ens causà un editorial de *La Publicitat*, on volguent-se alligonar es queia en els mateixos defectes que's volien esmenar. Amb tot no passa el temps tan lleugerament per problemes que sempre mereixen un estudi. Tanmateix no sabem si se'ns volia esmenar a nosaltres per errors no comesos o com dèiem alligonar a la Lliga, com després hem cregut, refermant-nos-ho un company adicte als rengles d'Acció Catalana. Mes tan-se-val.

Deia l'articulista que era de fretura la diversificació del nacionalisme en amplex sectors que apleguessin els homes d'un mateix ideal, i com que nosaltres hem maldat sense fins tèrbols per lo mateix, heu's aquí perquè ens interessa.

Nosaltres que tenim la creença d'un continu desenrotllament intens i extens del nacionalisme acoblat en uns principis que allunyin la barreja i l'hibridisme, ens ha fet una grata sorpresa el reconeixement d'aquest fet en un agrupament que semblava hermètic a comprendre la seqüència natural de la nostra essència i estat actual del nacionalisme català. El diàleg al vol d'aquests principis aclarirà conceptes mal interpretats, quan facin referència an els que combreguem i anem explicant amb tossuderia, no exempta de voluntat, en les planes d'aquest periòdic, alhora que la lliçó dirigida a uns o altres serà de profit, també, per als propis que la volen donar.

Feia retret l'editorial esmentada del perjudici i ineficàcia de crear un nucli que fes de protector dels altres, considerent-los secundaris, repartint els favors i menant les actuacions. I aquí està la fallida, perquè si fos referència a nosaltres, estem nets de culpa quan podem sintetitzar tot-hora el nostre pensament, ben lluny per cert, com se sap, de viarany tan arriscats, com fer director general de la política catalana.

Carnet quinzenal

Ironies de «Solidaridad Obrera»

Quan fins els homes que per un prurit d'harmonia universal, ensems que amb la temença de que tot nacionalisme reporta la reconstrucció d'un estat disolt, reconeixen dins aquesta unitat universal a que ells aspiren la diversitat real existent, i per tant per innegable esperit de llibertat, deuen reconeixement a aquest fet natural que s'imposa per si sol, hom té un desconcert quan en la tasca de repassar la premsa ens sorprèn, a voltes, quatre mots fora de lloc comunment, servint de comentari marginal a actuacions netes de tota exacerbació que pogués significar un patriotisme tancat, eixut i reaccionari.

A l'escriure aquestes ratlles, encara tenim la impressió dolorosa produïda per un article insubstancial, mal girbat, amb un deix de pobresa irònica, publicat suara en les planes de Solidaridad Obrera.

Tan mateix no mereixeria un petit comentari, mes el fet de publicar-se en les planes de l'esmentat periòdic, cosa que desdii de serietat, ens ho fa fer, car aquest afecta no a un sector determinat del nacionalisme català, sinó a tots els que sentim veritablement el fet viu de la nostra nacionalitat.

El fet és aquest. Acció Catalana convoca als metges amb el lloable intent de procurar la catalanització de la medicina nostrada. Això, que demés de plaurer's a nosaltres, a tot home de sentit lliberal amb visió clara de realitats no l'estranyarà, car en la reconstrucció nacional de Catalunya, fins rebutjant els principis independentistes, reconeixent solament el fet viu de Catalunya en natural evolució per a formar-se totalment, no li estranyarà ens trobem, doncs, en el cas contrari de que els més lliberals o que bé se'n diuen, són els que, ni tan sols combatent-ho amb sentit ideològic, en fan una petita broma poca-solta.

Desmereix dels homes avançats, que no poden malfiar de nosaltres, perquè tenen plena coneixença de qui som, el permetre publicar en les planes del periòdic de la seva direcció o que al menys en son ànima, coses com les que comentem, o-i-més, quan en certes apreciacions semblava que una coincidència ens enllaçaria en alguns punts, si no amb les organitzacions obreres, amb els homes que informen amb la seva tasca la ideologia llur.

Estarem a l'aguait esperant les insubstancials paraules demostradores de manca de seny i palesament de incapacitat dissortada.

Fets demostratius

En Francesc Arín, ha parlat suara a l'Ateneu de Madrid amb una claretat digna d'exemple, la premsa sindical ve reproduint amb un seguit de notes, un estat d'interès propici a esbrinar coses inconegudes i al voltant dels darrers esdeveniments ha semblat rompre's el foc de la passivitat somorta per a conèixer alguna cosa més que la simple estructura sindical i que l'història de la lluita obrera en els darrers temps, fent al marge dels esdeveniments que suara dèiem, sinó un anàlisi, un mot de comentari que estan en el cor de tots nosaltres.

Creiem que la neutralitat observada pels nacionalistes, al menys el sector més interessant i més proper a les idees de renovació de l'ordre social present, és en perjudici propi i de Catalunya. Creiem que és hora de que es llencin a la lluita no amb esperit sectari, sinó amb el propi, fent al marge de la seva actuació un esbrinament que resultaria, nosaltres no hi tenim cap dubte, en benefici de la Pàtria, de les causes que motiven moltes de les qüestions que s'arregen i es fan eternes a Catalunya, alguns cops per incapacitat del seus dirigents, mes en sa majoria mogudes per mans que operen en les tenebres i que pot ésser amb una rialla sarcàstica pensen escorxar al nostre poble.

Tot això ens ha suggerit les paraules dites en l'Ateneu de Madrid, perquè tan mateix fora hora de saber qui mou els personatges que's descriuen en la conferència, com l'afany que els mena. I això sols és possible amb homes de voluntat, energia i nostres, ben nostres.

Mes com és creença, i ho dèiem al principi, d'una referència a la Lliga, nosaltres volem dir-hi la nostra, perquè d'aïtals defectes també pateix el mestre alligador.

Acció, a les primeries de la seva actuació i quan parlava del front únic, no es cregué amb fretura d'entrar-hi perquè ella ja era el front únic, fent menyspreu de totes les organitzacions creades, amb anys algunes d'elles, amb anterioritat a la llur constitució. I això val tant com la pretensió d'ésser l'únic director del nacionalisme català, com sembla algú pretendre pel que es diu en l'article esmentat.

Ara que senten un principi del que farem us quan sia necessari rememorar fallides, potser serà just el capgirar tot lo dit amb el lloable intent de subsanar els errors que una vanitat de de nou-nat fa fer, perquè en síntesi la nova organització podrà tindre una eficàcia en procediments, però no representada cap caire nou de la política nacional de Catalunya, car abans d'ella existia

un radicalisme nacionalista que no ha tingut fretura d'anar-hi a raure, servant les antigues posicions, ni tampoc serà la novetat en sentit de representar un nou aspecte de la política dita de dretes o esquerres, matèria sobre la qual serva un silenci que ens ho confirma.

Bella lliçó, doncs, per a profit personal i a seguir per als que la sustenten, alhora que seqüència natural de l'hibridisme de Constitució, que seria hora que desapareixés, de bona part dels nuclis nacionalistes de Catalunya, que reporta una neutralitat suïcida en altres problemes de la complexa vida actual de la Pàtria nostrada.

ACCIÓ NACIONALISTA

Borges Blanques.—El passat diumenge, dia 20, es celebrà a les Borges Blanques, l'acte d'homenatge en honor del nostre capdill Macià, organitzat pel Grup «La Barricada» i la Joventut Catalanista «Pàtria Nova» de Barcelona.

A la tarda s'hi celebrà un míting en el que hi parlaren els senyors Latorre, de la «La Barricada»; Fernández Vidal, de «Pàtria Nova»; Danyans, «F. D. N.»; Roig i Pruna, de «Unió Catalanista» i el senyor Macià.

Lleida.—Al lloc social de la «Joventut Catalanista» de Lleida i amb un ple, es celebrà el passat dissabte dia 19 un míting d'afirmació radical catalana, en el que hi parlaren Latorre, Fernández, Roig i Pruna, Danyans i Macià.

Parets del Vallès.—Aplec patriòtic amb motiu de l'entrega de la bandera al grup «La Barricada». Hi parlaren Hangost, Grau i Ros, Duran i Albosa, Riera i Puntí i Roig i Pruna.

Torrelles de Foix Vilafranca.—Míting de propaganda patriòtica i iniciativa del «Bloc Catalanista» de Vilafranca del Panadés. Hi parlaren els senyors Sans Rossell i Grant i Sala de la «U. C.»

La Pàtria Catalana, com totes les pàtries, no s'alliberarà a força de fer eleccions. Un poble que prefereix el camí planer de la política al dolor d'una acció revolucionària, és un poble femella.

Patriota! No t'en dones vergonya de votar encara?

NACIONALISTES!

S'ha agotat l'edició de 20.000 fulles del

Catecisme del jove Patriota

L'Oficina de Redacció i Propaganda de «L'Estat Català», ha encarregat a una distingida personalitat del Nacionalisme Radical, la redacció d'una nova fulla de propaganda.

La revolta de 1640

Altra vegada la data heroica del 6 de Juny de 1640, ens recorda l'epopeia sagrada que produïren aquells catalans sotmesos al despotisme de Felip IV.

I de totes les efemèrides patriòtiques és la que venerem amb devoció patriòtica més santa i més fervent; perquè no obstant la decadència política de la Nació Catalana, que ja s'originava en aquell temps els catalans de llavors demostraren a la posteritat l'alt concepte que tenien de l'honor i de la dignitat.

Ja ha pesat massa la força latent de la desnacionalització damunt la nostra raça catalana. No han passat endebades dos cents i més anys en que Catalunya a més de doblegar-se sota el fuet del tirà, ha tingut l'argolla clavada al bell mig de l'ànima. Els catalans d'avui no som tan susceptibles a l'indignitat com els de 1640. Ens hem recreat massa en les planeres lucubracions.

Els catalans d'avui ja no ens revoltam; sols fem eleccions. I ço que és més trist encara, ja que ens fem l'il·lusió de batallar, batallam amb l'arma mateixa que l'enemic ens ofereix ben segur de la seva ineficàcia i més segur encara dels estralls que la mateixa arma fa dintre nosaltres.

Mai com en 1640, els catalans donaren una sensació més bella del nostre «seny» tradicional. Quina diferència amb aquest horrible «seny» que ens ha inoxidat l'ànima! Els catalans d'avui sols han fet això: eleccions i sometent. Aquest sometent, que com organització de catalana sols ne té el nom. I s'han trobat tots els mètodes de campanya i totes les tesis doctrinàries apropiables per a combatre l'enemic; menys l'acció directa, determinativa, alliberadora.

Quin abim ens divideix amb els catalans de 1640! Una gran part del nostre públic catalanista, haurà vist aquests dies *El foc de les ginesteres* d'En Segarra. Aquell fuster, aquell ferrer de tall, aquells menestrals de llavors que conspiren i es llencen virilment a la revolta, els trobem avui en l'acceptació infamant de l'esclavatge, mostrant per exemple en la llur tarja comercial: *Jaime Borrás y Tapiés: carpintero*. Ah! catalans; no són les seccions de guardes «cafeteres» que's regiren sobre en mà contra nosaltres, l'enemic que'ns fa més mal, que més ens esquartera. És aquest «carpintero» bonjan, aparentment inofensiu que s'ayé a sortir al carrer amb l'arma fraticida pel sol fet de que un espanyol li mani!

Sota l'excusa de l'«Ordre Social» i amb l'anhel egoista de defensar unes miserables pessetes els capitalistes catalans—arrosegant a la nostra gloriosa menestralia—han fet l'obra més pertorbadora de desviació que s'hagi realitzat a Catalunya. Aquests burgesos, aquests menestrals han perdut el «seny», el «seny» gloriós i ancestral de les gèneres catalanes. Han perdut la Pàtria per unes pessetes; però també han perdut ells l'honoradesa i la dignitat del seu estament. Ara ja no són res; l'enemic mateix els ha deixat tal com se mereixien i els hi ha dit ço que realment són: una piltrafa.

En 1640, les classes, dites avui altes, col·laboraren fraternalment a les passions tur-

DIVISA

Del odi i del rencor la copa ja n'és plena
 aquest gran odi és sant, és odi a la cadena,
 és el rencor als vils, la ràbia a n'els tirans;
 la copa del amor a nostra Pàtria esclava
 també's desborda ja, i al cor ens bull la sava
 dels braus almogàvers, dels avis catalans.

bulentes que rajaven verges de l'ànima
 del poble! Pobres i rics defensaren en
 aquells moments heroics una bandera. I
 hem vist, després dels anys, com aquella
 bandera en aquelles hores no era sola-
 ment un anhel de llibertat per la Pàtria
 opressa; sinó que també hem vist que
 aquell Crist—tot cobert amb un vel negre
 —va ésser el símbol i el primer crit de re-
 volta contra totes les tiranies.

Abans que Rousseau, abans que Voltaire,
 abans que les concepcions disolubles de
 l'«abeé» Galiani i de Casanova de Sein-
 galt; que precipitaren la revolta política i
 social—infinida encar—Catalunya, la nos-
 tra petita i gran Catalunya, donava ja en
 aquell Corpus de Sang, el crit de la lliber-
 tat, però de la llibertat veritable.

I volem dir encara més. La Revolució
 a França, els revolucionaris francesos aba-
 teren a Lluís XVI; amb les armes mateixes
 que feren caure el tirà.

Els iconoclastes de París trencaren una
 cadena; però no fongueren el ferro. No
 així els catalans de 1640—des del fuster
 humil a la figura gloriosa de Clarís—on
 un assenyat ordre de les coses i dels proce-
 diments els duia a assegurar pel poble la
 forma primera de govern; amb la paraula:
 República. Hem vist com la democràcia
 dels partits insurgents fallava sempre al
 triomf dels seus fervorosos seguidors.
 Amb procediments anti democràtics, veiem
 avui consolidar-se la Rússia roja. Però,
 Rússia com cap poble de la terra, podrà
 seguir el seu camí prescindint de la de-
 mocràcia; perquè el fet democràtic enclou
 un fons pregon d'humanitat. Antidemocrà-
 tics en els procediments foren Robespierre,
 foren Crouwel, és avui Lenin. No es
 pot fer pas aquest retret als republicans
 catalans de 1640 i 1641. Ells vengueren a la
 tirania sens deixar un sol instant en la
 lluita aquell gloriós principi democràtic
 tan arrelat als catalans i, com diem, major-
 ment an aquells catalans de llavors.

Aquest orgull dels capitalistes catalans
 d'avui, és un orgull espanyol, un orgull
 empeltat per la desnacionalització. I fins
 per interès d'estament—prescindint ara,
 de les nostres particulars idees—aquests
 capitalistes—aquesta gent d'ordre—ha per-
 dut autoritat, ha perdut valor moral; ajeient-
 se com el ca que llepa la mà de l'amo, sota
 la taula de qualsevol Martínez Anido, que
 el Madrid putrefacte ens envia.

I és que en 1640 perdurava encara
 aquell «Nos som tant com Vos i tots ple-
 gats som més que Vos» que es deia cara a
 cara del rei mateix, i l'amor a la patria i a
 la llibertat, no s'abdicava per escriure en
 castellà la tarja comercial, com avui fa el
 «carpintero» i l'amo de «coloniales».

Ah! catalans, com és pesanta aquesta
 cadena! Quin esforç més suprem hem de
 realitzar per a trencar-la! Damunt les ter-
 res de Catalunya hi han passat massa
 el polític madrilenys i polítics catalans a
 la «madrilenya» i ja pels àmbits de les
 nostres encontrades hi ha arribat el taral-
 leig d'una Bella-Chelito símbol; la serp
 castellana que ha robat l'alè viril de les
 nostres joventuts valentes. Sageta verinosa
 llençada dret a dret de l'ànima i a la for-
 titud del poble!

Tinguem, joves patriotes catalans, altra
 volta l'esguard noble i el pit obert. Llencem
 tot ço estranger que ens envileix com a
 patriotes i com a homes. I que els punys i
 els braços tinguin aquella força que feia
 giravoltar les falçs dels segadors heroics,
 dels segadors valents de 1640. Aquesta,
 patriotes, serà la millor, l'única commemo-
 ració.

*L'elector nacionalista no fa res més que
 obeir al dictat d'una llei espanyola.*

Liautenant-Colonel EMILI MAYER

LA GUERRE D'HIER DE L'ARMÉE DE DEMAIN

PRIX: 6 francs

Librairie GARNIER FRÈRES
 6, Rue des Saints-Frères, 6 :: PARIS

SECCIO OFICIAL

Des del primer de Juny, totes les associacions
 patriòtiques i tots els inscrits a la Organització
 Nacional «Estat Català» podran tornar a disposar
 dels carnets mesats de cotització.

Es precis que ho sol·licitin per endavant, deixant
 an aquestes Oficines la demanda per escrit i el
 dia que es passarà a recollir-ho.

Poden fer-ho també, baix sobre sempre, i indi-
 cant: Oficina Organització Estat Català, al lloc
 social de la U. C.

Els talonaris són de 25 talons a pesseta ca-
 da un.

Es preferible que s'enreguin els diners per
 endavant.

Cal que tots els patriotes pensin que sense una
 base econòmica no és possible fer res, en benefici
 de la nostra causa alliberadora.

Companys que intervenen en l'organització Na-
 cional d'«Estat Català» s'han vist fa poc amena-
 çats per anònims que acostumen a enviar els assas-
 sins sense valor de donar la cara.

Som allí on erem i restarem imperturbables a
 les baixes maquinacions de la guerra civil.

Per Catalunya anirem a la batalla. Per Catalu-
 nya anirem al sacrifici. I per Catalunya anirem
 a la victòria definitiva i alliberadora.

L'Oficina de Redacció i Propaganda, de l'«Estat
 Català» prega als nostres germans d'Amèrica,
 especialment als grups i entitats patriòtiques, que
 acusin rebut de la premsa nacionalista radical i
 avisin qualsevulla dificultat que privés la lliure
 circulació dels nostres periòdics, fent així un bon
 servei a la tasca de propaganda que les nostres
 publicacions realitzen.

*I Sant Jordi avençà, la mirada tran-
 quila i la cimera al vent, obsés per son gran
 propòsit i dut per son destí miraculós: Sant
 Jordi avençà serenament, sense pressa ni
 temença, mes amb la seguretat de que ha so-
 nat l'hora inevitable.*

No voldria haver de matar, perquè té cor
 de Sant, mes sap que de la mort en surt la
 vida i cal que totes les coses morin a son
 temps i que la deformitat xorca i sobreria sia
 llevada de la terra a l'impuls del propòsit
 harmònic i purificador. I la lluita es pre-
 lúdia.

Victor Català

ESMENTADOR

O Segretario xeral

da

Irmandade da Fala na Cruña

Sr. Francisco Maciá.

E ten o outo honore de comunicarlle, que na xunta xeral tida o día 1.º do corrente mes, fir elixido pra rexil os destinos d-esta «Irmandade», o novo Consello Direutivo que á volta vai esquirto e en nome do cual teño o gusto d-ofrecerme a voste de, pra todo canto poida convir aos sagra dos ideás que vostede e nos defendeimos:

Tomás Rodríguez Sabio

fólgase moito en podere aproveitar ista oportunidade pra facerlle presente o testimonio da sua consideirazón mais distinta.

A Cruña, 4 d-Abril de 1923

Irmãos que compoñen o Consello Direitivo d'ista Irmandade

Conselleiro 1.º	Lois Peña Novo
Conselleiro 2.º	Federico Zamora
Segretario	Tomás Rodríguez Sabio
Vice-Segretario	Anxel Casal
Tesoureiro	Francisco Abelaira
Contador	Benito Ferreiro
Bibliotecario	Leandro Carré
Vocal 1.º	Carlos Monasterio
» 2.º	Benito Rodríguez
» 3.º	Federico Rodríguez Chas
» 4.º	Fernando Blanco
» 5.º	Xulio Pita

Voilà trois ans que la honte empêche la Catalogne de lever la tête devant l'Humanité. Une ère de vengeance s'est abattue comme un terrible orage sur elle. Tous les jours des hommes tombent lâchement assassinés.

«Vers le monde civilisé nous élevons notre protestation énergique et nous dénonçons à l'opinion universelle cette lutte féroce née des plus basses passions.

A tous les hommes de cœur nous disons que dans notre chère Barcelone un fleuve de larmes coule pour aller se joindre à un autre de sang.»

Nous demandons l'aide de tous ceux qui partagent notre indignation veulent lutter jusqu'à ce que renaisse la paix qu'une bande de scélérats a troublée.

Nous voulons substituer à la féroce déchaînée la libre et loyale discussion portée sur le terrain des idées.

Notre but hautement humanitaire ne nous permet pas de faire des distinctions de crimes. On ne peut pas parler d'Idéal lorsque l'on porte comme flambeau le meurtre.

Pour que les mères ne perdent plus leurs fils et les fils ne perdent plus leur père, pour finir une fois pour toutes avec l'affreux cauchemar où un bande de mercenaires a plongé tout un peuple, nous nous solidarisons avec l'action que le Comité Civil contre le Terrorisme mène avec tant de courage dans notre pays.

Comme eux nous oublierons les discordes et différences de principes qui nous séparent pour anéantir la haine et faire triompher l'amour.

Nos efforts continueront jusqu'à ce que nous ayons arraché la lourde croix d'ignominie qui pèse sur les épaules de notre chère Patrie.

Pour faire public son dégoût de tous ces crimes, simboles de barbarie ACCIO RADICAL CATALANA organise quelques réunions et a le plaisir de vous inviter à une

CONFÉRENCE

que notre camarade le journaliste

J. PERA FORS

donnera le samedi 26 Mai à 9 heures du soir dans le Salon des Fêtes de notre siège social, 73, Boulevard de Sébastopol, sur

La Liberté de pensée et le Droit à la vie

Pour la défense de la Justice, la Liberté et l'Humanité outragées vous prient d'y assister

LE C. D.

Prensa nacionalista radical «El Pi de les Tres Branques». — Barga.

Les malvestats de Catalunya

Lema: «Joan Palà i Claret»

En vè es trenquen el cap aquells que discuteixen si Catalunya independent podria viure bé econòmicament. Apart la solució que ja s'ha donat en aquest aspecte, dels nostres ideals per homes competents i verídics, l'angoixa de majors mals deu ocupar are com are el pensament dels patriotes.

Com Catalunya no pot viure, és governada pel cranc del centralisme espanyol. L'origen, causa, raó, motiu i fonament de les nostres malvestats passades i presents és Espanya i son xoro govern.

Barcelona, cap i casal de la terra, segons és tradicional afirmar, és també el cor i el cervell de la Pàtria nostra, i aqueixos òrgans bàsics de la vida catalana adoleixen i estan malmesos per totes les xacres. L'immoralitat pública campa per càfès i music-halls amb la presentació de dones exemptes de tota gràcia natural però rublertes d'impudícia i descaro. Les timbes o taules de joc funcionen arreu més o menys clandestinament, malgrat les ofertes d'uns ministres que no saben res de res.

Colles d'assassins dirimeixen a trets ses baralles ombrívoles e inhumanes, privant de la vida a pacífics ciutadans i desgraciats obrers.

La vida dels municipis es veu interrompuda per suspensions de regidors elegits pel poble, i es nomenen a gràcie botiflers i arribistes que han de disposar dels cabals de les nostres Corporacions, sense solvència ni norma de conducta garantida.

Processos a desdir, sotjen la tranquil·litat dels bons patricis i n'empresonen d'altres víctimes del castellanisme corromput i fanàtic.

La flor de la joventut catalana ha d'abandonar ses llars, ses famílies i ses feines per a pudrir-se els ossos entre tifus i misèria en terres africanes, mentres comunicats oficials ens canten victòries de fantasmes i èxits imaginaris d'un soldat mal pagat, famolenc i minat pel descontent i el fracàs.

Les organitzacions de treballadors es mouen sota terra per a escapar-se d'una autoritat que'ls asfixia i molesta amb sos errors i atropells.

Les indústries de la terra es veuen esmortuïdes per contribucions i gabeles imposades per a obtenir el diner de aventures guerres que'ns ridiculitzen als ulls del món i posen de manifest els cors de l'incompetència i ronya d'un paño que no se sap entendre.

Les ciutats importants de Catalunya i els pobles rurals gemeneguen oprimites per un caciquisme sostingut i propagat per els governs d'allà dalt.

Tot put a descomposició i misèria.

D'on ve tot això? Tothom ho sap i tothom ho diu. Ve d'ultra l'Ebre, del mateix lloc d'on vingueren les malvestats de Jaume el Desdixat, del Príncep de Viana, d'En Bach de Roda, d'En Villosa, d'En Josep Moragas i de tants altres catalans que ja ho preveïen. Tot ve de la gent ufana i soperba que les nostres falçs amenassaren un Corpus i feren feina.

Unim-nos, catalans, nomenem nostre govern propi sense pensar si hi han o no perills. Recordem que'ls volcans vomiten pedres, però els moviments nacionals vomiten homes.

UN NACIONALISTA

A l'arribar l'humanitat a l'universalisme no haurà pas assolit el terme de l'evolució; haurà sí, assolit el període de l'existència normal per a lliurement començar un nou segle de superior perfeccionament i de major llibertat.

A l'universalisme, sols hi pot conduir el nacionalisme, que en el sentit de la doctrina és l'universalisme limitat a un poble. Així com l'universalisme que l'efectivitat del nacionalisme a tot el món.

Diguem-ho: la vera llibertat sols en el nacionalisme la trobaran els homes i els pobles. Profetitzem-ho: el nacionalisme triomfarà en tot el món. Ho imposa la naturalesa.

Dr. D. Martí i Julià

La gent que no cal nacionalitzar

La nostra tasca nacionalitzadora al moure's dins les diferents «clases» socials troben els seus obstacles, algun d'ells vençibles amb constància i exemple.

Les classes obreres catalanes van pel camí de sentir el problema de llibertat col·lectiva com a part essencial del seu plet de llibertat individual. Cal insistir en aquesta tasca que representa l'única forma d'assolir nostra independència i per altra part un sentit de justícia dins la qüestió social que tan mancada n'ha estat de justícia fins ara.

Jo tinc una confiança il·limitada amb els obrers catalans, que si poden sols obtenir-se per un recel justificadíssim pels vils enganys de que els feren víctimes quatre vinyors de la política, quan vegin que se'ls estimula amb l'exemple seguiran com un sol home i àdhuc representaran el màxim gest de virilitat.

...Potser algun jorn també, això es fa molt més problemàtic, alguns bons catalans burgesos creuran arribat el moment de sacrificar els vidres de la botiga i els quartos del calaix...; els dos únics obstacles que troben per militar en nostres files.

...Per lo menys tinc l'absoluta confiança de que tot geste nostre trobarà en els caps i cors de nostra classe mijta una acceptació entusiasta.

En lo que no crec és en lo que forçadament en diem aristocràcia. Afortunadament no representen més que un disgregat de poca-soltes que en molts casos volen tapar els antecedents humils però honorosos dels seus noms catalans parlant un castellà sospitosíssim i pronunciant-se monàrquics fervents cada moment de la seva inútil i estúpida existència.

Aquests enlluerna-papallones si fossin sols, millor que ens combatissin, puig seria la primera prova de que estavem en lo ferm; però s'hi afeigeixen un bé de Déu

d'admiradors que van perdent en tan putrefacta companyia un sentit fonament català que en principi tenien.

Per als que creiem, sense lirismes i sense estúpides fantasies, que el jorn de nostra reivindicació s'apropa, és molt lògic que després de fer auto de fe amb tots aquells que podrien haver estat lluny de nosaltres i en canvi han volgut que ens agermanés l'Estat català, diguem ben a la cara dels propis amics i companys de nostre cercle social que ens mereixen el més gran despreci si a la llibertat de la seva Pàtria hi anteposen quatre festes i quatre espantocells i algunes comoditats. Que no els volem ni conèixer.

*El dia que el Nacionalisme Català remun-
cià a la intervenció política i emprengui el
camí de l'acció directa, aquell dia, els pa-
tristes catalans veuran com abandonen els
nostres rengles molts directors de grup que
sols aspiraven ésser regidors, diputats i qui
sap si també ministres.*

EL PAS DELS GEGANTS

(Fragment per Pierre Benoit, Editor-
ial Catalana, Barcelona.)

«Gràcies a Déu!—no vaig poder-me estar de dir.
L'automòbil s'havia aturat i M. Ralph acabava d'o-
brir-nos la portella.

—Ja hi som.—

Els vidres, de tan coberts com eren d'esquitxos de
fang, no ens havien ni tan sols permès de donar nos
compte de la nostra entrada a Dublín.

Saltàrem a terra.

El coronel Harvey, que coneixia la ciutat, ens citava
noms.

—La Liffey, l'estàtus de O'Connel, *Bachelors
Walk*.

—Senyors—digué M. Ralph,—us prego de donar-vos
pressa.

La porta d'una alta casa s'havia obert. L'Intendent
digué a Antiope:

—Ens esperen aquí, Vostra Senyoria: és la casa
Kelly. Més tard, quan el senyal serà donat, ens tras-
lladarem a *Liberty Hall*.—

Entràrem dins aquella casa. Una joiosa exclamació
s'aixecà a la nostra arribada.

—Antiope, estimada Antiope, ja sou aquí! Quina
alegria!—

Una dona d'alta estatura, de beutat altiva, vestint
també l'uniforme dels voluntaris, aparegué davant
nostre, prengué en sos braços la comtessa de Kendale
i per dues vegades l'abraçà.

—Com sóc feliç—repetia.—Ah!, ja sou aquí, Déu
és amb nosaltres.—

M. Ralph em murmurà a l'orella:

—Es la comtessa Markievicz.

—No deixa de tenir el seu mèrit l'haver arribat a
temps—digué Antiope,—Heu de saber que fa vuit ho-
res a penes que estava en *toilette de soirée*, escoltant
les galanteries d'un coronel anglès.—

Tot, en l'aire i en el to de la comtessa de Kendale
acabava instantàniament de transformar-se. El seu
abatiment acabava de fer lloc a una mena de ferotge
alegria.

La comtessa Markievicz obrí una porta.

—La filla del comte d'Antrim, senyors—anuncià
amb una veu vibrant.

Hi hagué un bruit de cadires remogudes. Una dot-
zena d'homes s'aixecaren simultàniament.

Erem dins una ampla peça amb les finestres tanca-
des, una peça bastant mal aclarida per dues bombetes
elèctriques i als murs de la qual hi havia mapes. Da-
munt de la taula central, un immens plànol de Dublín
desplegat. Per tot arreu, aparells telefònics.

Les dues dones feren ràpidament les presentacions.
Darrera meu, M. Ralph m'anava repetint els noms i jo
sentia que, tot pronunciant-los, hi havia en ell una
mena d'orgull salvatge. La proximitat de la lluita tor-
nava gairebé comunicatiu l'home més taciturn que
mai he conegut.

Clarke, Eamon Cennet, Mac Diarmada, i vós, Mac
Donagh, i vos, Pearse, és en aquesta misteriosa cam-
bra on jo he sentit per primera volta pronunciar els vos-
tres noms ahir encara desconeguts i demà fulgurants per
sempre més de la més pura de les glòries; els vostres
noms que les petites irlandeses que s'acuiten sota la
roïna, en ésser diumenge, vers l'església del poble,
porten totes dins el breuari, impresos en front del
nom del Senyor.

L'un després de l'altre, s'anaven acostant i s'incli-
naven davant d'Antiope. Alguns d'ells la coneixien i
li besaven la mà.

La comtessa Markievicz avisà un d'entre ells que
romania retirat, un jove minso de color pàl·lid, de
maneres tímides i altives i ull de foc.

—Senyor de Valera,—digué ella,—no volem també
venir a presentar els vostres homenatges a la comtessa
de Kendale?—

En aquest precís moment la porta s'obrí amb es-
trèpit, topant contra el mur. Aparegué un home al
dintell.

—I bé,—feu aquell home amb un accent de joiosa
embriaguesa,—ja se sap aquí que falten deu minuts
per a la una?

—James Connolly!—murmurà M. Ralph.

D'aquest nou personatge jo en coneixia la història;
era el menador socialista, el capítol del *Liberty Hall*,
la Borsa de Treball de Dublín, el que havia organitzat,
i se'n vanava, abans que els nacionalistes d'Irlanda,
«la primera força ciutadana armada públicament al
sud de la Boyne». S'estava allà dret, la faç ardenta de
fe, els braços creuats.

—Esguarden-lo bé, senyor Gérard—murmurà la veu
de M. Ralph, esdevinguda sibil·lant.—Llevat d'Ale-
manya, no trobareu enlloc sinó aquí aquest merlot
blanc: un treballista patriota. I afegí:

—D'ell, n'hem fet el comandant general de les nos-
tres tropes i ningú de nosaltres no se n'haurà de pe-
nedir.

—James!—digué Constança Markievicz,—veniu.—

I, girant-se vers nosaltres:

—James s'ha vanat—digué ella—de no anomenar
la comtessa de Kendale *sinó ciutadana*, segons la bona
tradició larkinista. Doncs bé, James, acostumeu-vos
i sosteniu la vostra paraula.

James Connolly caminà, no sense embaràs, vers
Antiope, però aquesta se li avançà i amb un gest que
produïen els espectadors un esclat de somriures bar-
rejats de llàgrimes, li donà l'espatllarada.

—Una hora menys deu!—digué Pearse.

—Senyors, als vostres telèfons—feu Connolly.

I tot seguit comandà:

—Obriu les finestres.—

Les finestres obertes damunt el moll de la Liffey
deixaren entrar la llum grisa. Allà baix, per la banda
del Castell, s'amuntogaven unes boires negres.

—Ara el senyal—digué Connolly.

Havia pres d'un recó de la sala un rifle que carregà
ell mateix. Després acompanyà Antiope vers la fines-
tra i va posar l'arma entre les seves mans.

El rellotge de la cambra tocà la una, l'hora en la
qual set lustres abans, el 24 d'abril de 1881, la filla
promesa d'ençà de sis segles per la profecia era vin-
guda al món.

—El rellotge va un minut avançat—digué Clarke.

Davant mateix d'aquella casa, assegut, les cames
penjant damunt la balustrada del moll, hi havia un
soldat anglès, un lamentable petit *tommy* pàl·lid. Els
ulls vagarosos, aquell soldat no veia el canó de la ca-
rrabina que allargava en direcció a ell l'inexorable co-
mandant general de les forces revolucionàries.

Antiope, passiva, es deixà guiar. De sobte, s'estre-
mí. Al cim d'una antena que emergia del moll acabava
de veure la bandera roja i blava del Reialme Unit.
Bruscament aixecà l'arma. El tret sortí: la bala aca-
bava de foradar l'estamena de la *Union Jack*.

La fuselleria esclatà per totes bandes. La lluita era
començada.

*Com si estiguéssim en els temps del Cid,
en que la primera indústria era matar gent,
Espanya no sembla una nació que té un
exèrcit, com digué ja fa temps el gran Fre-
deric de Prússia, sinó un exèrcit que té una
nació.*

Pompeu Gener

Perque per conclusió de nostres paraules vos
volem dir un acte fort virtuós quel senyor Rey
nostre besavi feu quan trames lo senyor Rey nos-
tre avi en la conquesta de Cerdanya, lo qual ti-
nent la bandera nostra reyal en les mans li dix
aquestes paraules Fill jo us do la bandera nostra
antiga del principat de Catalunya la qual ha un
singular privilegi que es ops que guardets be, lo
qual privilegi no es res falsificat ni imprevat ans
es pur e net e sens falsia e macula alcuna e bullat
ab bulla dor, e es aquest ço es que null temps en
camp on la nostra bandera reyal sia stada james
no fo vençuda ni desbaratada. E aço per singular
gracia de nostre senyor deu e per la gran feultat
e naturalesa de nostres sotmeses.

E per aquesta raho podem atribuir a vosaltres
ço que dix Julius Cesar vinent e la conquesta
dalamanya als seus sotmeses. Alçats, alçats les
vostres banderess car dignes sots d'haver la se-
nyoria de Roma. Axiu recita luca en lo primer
libre seu de les batalles. Be donchs podem dir a
vosaltres: alçats, alçats les vostres banderes car
dignes sots de possehir lo principat de Catalunya

Corts Catalanes 1406.

(Discurs del Rei En Martí I)

L'Estat Català

Publicació quinzenal
Subscripció a Catalunya
3 pessetes semestre

S'admeten donatius per a
estendre nombres francs

Propaguen-lo!

S'avisar als corresponsals

que procurin realitzar les liquida-
cions respectives amb aquesta Ad-
ministració, tots aquells que hi es-
tigan pendants; fent-los-hi avinent,
que en cas d'ésser requerits per
segona vegada posarem a prova
un procediment sumariíssim; nove-
tat única, aplicable a n'aquest ram
de la corresponsalia.

LA NOSTRA SANG

Som soldats de la Llibertat.

Som l'exèrcit de Catalunya.

Cal que vetllem amb l'arma al braç.

Som nosaltres qui devem triar l'hora d'encarar l'estre.

No ens havem organitzat per avalotar a la primera avinentesa.

Siguem avars de la nostra sang.

Preparem-nos per a apropar el jorn de pendre'ns la llibertat
recobrant la nostra dignitat d'homes i de poble.

Tenim els nirvis dominats, el cor ferm i la pensa clara.

La nostra voluntat és immutable.

La nostra fortitud creix i s'aferma.

Que els menys forts aprofitin l'hora que passa i vessin sang
per accidentalitats.

La nostra sang, la dels soldats de la Llibertat, la del exèrcit
de Catalunya a les ordres del Estat Català naixent, és per a fecun-
dar la gran jornada definitiva en que nirvis, cor, pensa, voluntat
i fortitud imposaran l'esperat PROU en mig del camp, al toc dels
clarins i sota l'espetec roent de la gran batalla.

La nostra aurora serà vermella, però el sol de la Llibertat il·lu-
minarà imponent la nostra terra dignificada.